

Alleen met de Heer

'Komt u naar een woeste plaats met Mij alleen en rust een weinig; Want er waren velen die kwamen en gingen; en zij hadden zelfs geen tijd om te eten' (Markus 6:31).

't discipelen, die zojuist waren teruggekeerd van hun evangelisatie - reis (Markus 6:7-13), komen bij de Heer en zijn erg blij dat ze Hem alles kunnen vertellen wat ze hadden gedaan en geleerd. We zien hen hier dicht bij de Heer komen om Hem hun ervaringen te vertellen. Maar onophoudelijk kwamen en gingen er mensen die hen in de rede vielen. Er was geen sprake van rust, zelfs niet om een ogenblik te eten. De Heer zegt dan ook tot hen: 'Komt gij naar een woeste plaats met Mij alleen, en rust een weinig' (vers 31).

Het dagelijkse werk vergt vaak meer van ons dan we wensen, of het nu gaat om onze studie, om een opleiding of om ons werk.

Hoe vaak ervaren we niet dat al te druk bezette uren elkaar snel opvolgen, en ons geen tijd laten om ons lichaam te voeden, en nog minder onze ziel. Ook zij die een werk voor de Heer willen doen, zijn hiervan niet uitgezonderd. Mogelijk nog meer dan bij andere soorten werk geldt bij geestelijk werk dat allerlei zorgen, mensen die komen en gaan en noden die we zien, de dag geheel in beslag kunnen nemen.

Hoe goed is het dan om een ogenblik stil te staan; om een tijd van rust te nemen; van rust, alleen met Hem. Maar wij menen telkens weer dat de plicht ons roept. En soms komt de gedachte van de Prediker in ons op: 'Wat voordeel heeft de mens van al zijn arbeid, die hij arbeidt onder de zon?' (Pred. 1:3).

Juist dan echter klinkt de stem van de Meester: 'Komt gij naar een woeste plaats met Mij alleen en rust een weinig'. Is het dan werkelijk mogelijk met Hem alleen te zijn, in Zijn nabijheid, zonder mensen die komen en gaan, zonder de voortdurende druk en drukte van een bijna onbegrensde taak? We hoeven niet (zoals we wellicht denken) te wachten op het moment waarop we door ziekte of ongeluk toch niets anders kunnen doen; we mogen deze rust biddend zoeken en zullen dan ongetwijfeld de gelegenheid vinden die de Heer ons geeft om met Hem alleen te zijn in rust, om te luisteren, te bidden en om zowel Zijn Woord te lezen als onze wegen te overdenken. Maar dat vereist wel dat we afstand nemen van andere dingen; het kost ons iets. Zou de prijs voor dit alleen zijn met Hem echter te groot zijn, wanneer wij zo'n gezegende tijd mogen doorbrengen in stilte, om de Heer tot onze harten te laten spreken?

'En Hij nam hem van de menige afzonderlijk' (Markus 7:33).

In dit gedeelte brengt men een dove tot de Heer die slechts met moeite kon spreken, en men vraagt Hem of Hij deze man de handen wil opleggen. Zal de Heer hem nu genezen in de tegenwoordigheid van de hele nieuwsgierige menigte? Nee! We lezen immers: 'Hij nam hem van de schare afzonderlijk', en vervolgens stak Hij Zijn vingers in zijn oren, raakte zijn tong aan en zei: 'Effatha!', dat wil zeggen 'Wordt geopend!' Hebben we nog nooit ervaren dat we als doof waren? We bezoeken samenkomsten, maar we worden niet meer zo gezegend als voorheen; we lezen het Woord van God, maar het lijkt dat het Zijn kracht verloren heeft; we zouden wel willen bidden, maar slechts 'moeilijk', slechts met moeite, kunnen we ons ertoe brengen een gebed uit te spreken. Wat moeten we dan doen? Is het niet heel belangrijk dat

we ons juist dan door de Heer afzonderlijk laten nemen, opdat diezelfde hand van de Heiland ook in ons werkt, ons oor opnieuw geopend wordt en de banden van onze tong worden losgemaakt?

Later bracht men een blinde bij de Heer en vroeg Hem deze aan te raken. 'En Hij vatte de hand van de blinde en bracht hem buiten het dorp' (Markus 8:23). Daar, in de afzondering, wordt de Goddelijke hand op hem gelegd, en langzaam maar zeker maakt de blindheid plaats voor het volle licht.

Kennen we geen problemen waarvoor wij de oplossing niet hebben; keuzes waarbij we niet weten welke weg we moeten gaan? Voelen we ons dan niet vaak blind? Waarom laten we ons dan niet door die Hand der liefde voor enkele uren of dagen in afzondering nemen, buiten onze verplichtingen en onze omgeving, opdat de Heer in ons kan werken en ons licht kan geven in de dingen die ons bezighouden?

'En na zes dagen nam Jezus met Zich Petrus en Jakobus en Johannes, en bracht hen in afzondering op een hoge berg alleen' (Markus 9:2).

De Heer neemt hier drie discipelen met Zich mee en brengt hen in afzondering op een hoge berg alleen. Hij leidt hen niet slechts buiten een dorp en ver van de menigte, en zelfs niet alleen naar een woeste plaats. Nee, Hij laat hen een hoge berg beklimmen, uitstijgend boven hun dagelijkse leven, hun werk en hun problemen, om de uitnemendheid te aanschouwen van de heerlijkheid van de Heer.

Wat een onvergetelijke ogenblikken! Ogenblikken die hun stempel hebben gezet op heel het leven van deze drie apostelen, zoals Petrus ervan getuigt wanneer hij in zijn laatste brief met ontroering schrijft: 'Wij zijn ooggetuigen van Zijn Majesteit geweest. Want Hij ontving van God, de Vader, eer en heerlijkheid, toen van de luisterrijke heerlijkheid zulk een stem tot Hem gericht werd: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb". En wij hoorden deze stem, die van de hemel kwam, toen wij met Hem op de heilige berg waren' (2 Petrus 1:17-18). Hier gaat het er niet om eenvoudig op een woeste plaats uit te rusten, en evenmin gaat het er om geopende oren en ogen te hebben. Hier zien zij Hem. Dat was het ook wat Saulus zag op de weg naar Damaskus en in de tempel (Hand. 22:14,17-18); wat Daniël zag aan de oever van de rivier Hiddékel (Dan. 10:4-6), en wat Jozua bij Jericho zag (Joz. 5:13-15). Het is zo'n kostbaar moment wanneer deze onvergelykelijke Persoon Zichzelf aan ons openbaart; wanneer we niet alleen de Messias en de Koning in Zijn heerlijkheid aanschouwen, maar de Zoon van de liefde van de Vader!

De eredienst en de andere samenkomsten geven ons de gelegenheid temidden van ons drukke leven kostbare ogenblikken te kennen in rust en afzondering, in de gezegende tegenwoordigheid van de Heer. Maar de Heer geeft ons soms ook bijzondere gelegenheden die we mogen gebruiken om alleen langere tijd bij Hem te zijn. Laten we zulke gelegenheden gebruiken om ons afzonderlijk te laten nemen naar een woeste plaats, op een hoge berg, om daar tot rust te komen, om naar de Heer te luisteren, te bidden, en bovenal: om daar Hem te zien in Zijn heerlijkheid. Moge Hij ons allen daartoe genade geven.

G. André.